

DE TWEE NATUREN EN DE INNERLIJKE STRIJD

Een preek uitgesproken door C. H. Spurgeon, in de Metropolitan Tabernacle, Newington.

Maar ik zie een andere wet in mijn leden, welke strijdt tegen de wet mijns gemoeds, en mij gevangenneemt onder de wet der zonde, die in mijn leden is. Romeinen 7:23

Ik betwijfel of iemand zichzelf werkelijk begrijpt, en ik ben er vrij zeker van dat geen enkele christen dat doet. De “geheimenis van de godsvrucht” (1 Tim. 3:16). — is in meer dan één opzicht groot. De gelovige is een groot raadsel voor degenen die hem observeren; “hij zelf wordt van niemand onderscheiden.” (1 Kor. 2:15). Ook voor zichzelf is hij een raadsel. Dat er boeken bestaan als Vennings *Orthodox Paradoxes* en Ralph Erskines *Believer’s Riddle* is dan ook niet verrassend. Er kunnen talloze raadsels worden bedacht over de christen, want hij is van begin tot eind een paradox.

Meer over het volkomen rein zijn in Christus lees je in [Volkomen Gereinigd](#).

Zoals Plato over ieder mens zei dat hij eigenlijk uit twee mensen bestaat, zo mogen wij met nog grotere nadruk zeggen dat elke christen twee mensen in één is. Vaak lijkt de oude, zondige mens in hem de overhand te krijgen, maar door Gods genade kan dat nooit blijvend zo zijn, want de uiteindelijke overwinning behoort toe aan het nieuwe, geestelijke leven (zie [hoe God zijn heiligen bewaart](#)). In elke christen herkennen wij wat ook in de Sulamith uit het Hooglied wordt getoond: het is alsof er twee legers in haar strijden.

Dit besef leeft niet altijd in de gelovige wanneer hij zijn nieuwe leven begint. Hij begint met het bewustzijn dat hij een zondaar is en dat Jezus zijn Verlosser is; maar naarmate hij verdergaat, ontdekt hij dat hij nog veel zondiger is dan hij ooit had gedacht. Er wachten hem vele verrassingen, en als hij er niet op voorbereid is, zal hij soms wankelen alsof hem iets vreemds is overkomen. Misschien kan mijn betoog over dit onderwerp voorkomen dat een nieuwe bekeerling wordt overweldigd door zulke onverwachte stormen, en hem helpen een antwoord te vinden op de vraag die onvermijdelijk in zijn hart zal opkomen: “Als ik werkelijk een kind van God ben, kan het dan zo

met mij gesteld zijn?” (Lees meer in Waarom ben ik zoals ik ben?)

Ons eerste onderwerp is: ER ZIJN IN ALLE GELOVIGEN TWEE PRINCIPES. De apostel spreekt over de wet van zijn verstand, en vervolgens over een andere wet in zijn leden die strijdt tegen de wet van zijn verstand. De bekeerde mens is een nieuwe mens in Christus Jezus, maar de oude natuur blijft in hem aanwezig. De eerste levensvorm die in een christen verschijnt, is die van de oude Adam-natuur. Zij is er vanaf het begin, geboren uit het vlees en met het vlees, en zij blijft in ons aanwezig, ook nadat wij uit de Geest zijn geboren. Want de tweede geboorte maakt niet teniet wat de eerste geboorte in ons heeft voortgebracht.

De wedergeboorte brengt een nieuw en hoger beginsel in ons, dat uiteindelijk de zondige natuur zal overwinnen en vernietigen. Toch blijft het oude beginsel werkzaam, vastbesloten om zijn heerschappij te behouden. Er zijn mensen die menen dat de vleselijke aard slechts verbeterd, getemd of geleidelijk geheilgd moet worden. Maar dat is een dwaling, want deze natuur is van zichzelf vijandig tegenover God. Zij kan niet met Hem verzoend worden, en dat zal ook nooit kunnen. De oude natuur is aards en moet met Christus gekruisigd en met Hem begraven worden, want zij is volstrekt ongeschikt om te worden hersteld. Deze oude natuur woont in onze leden; haar zetel is het lichaam, en zij werkt door het lichaam heen.

Er zijn bepaalde verlangens in ons die volkomen geoorloofd zijn, ja zelfs noodzakelijk voor het leven, maar die gemakkelijk tot zondige uitersten kunnen worden gedreven. Wat op zichzelf wettig en rechtmatig is, kan dan een broedplaats worden voor wat onwettig en verkeerd is. Het is prijzenswaardig wanneer een man verlangt te zorgen voor zijn gezin, maar hoeveel misdaden en hoeveel hebzucht zijn in de wereld voortgekomen uit een buitensporige toegevendheid aan dat verlangen.

De mens mag eten en drinken, maar juist door die natuurlijke behoeften zijn al duizenden zonden geboren. Een mens die geestelijk gezond is, houdt zijn verlangens in toom, temt ze als met een bit en een teugel. Zijn hogere natuur regeert over zijn lichamelijke driften, maar niet zonder strijd, want sinds de zondeval van Adam werkt het lichaam onregelmatig en verzet het zich tegen die macht die eigenlijk de heerschappij zou moeten voeren.

Ik heb gehoord van enkele professoren die beweren dat de zonde in hen geheel is uitgeroeid, en dat zij geen slechte neigingen of begeerten meer kennen. Ik zal hun overtuiging niet tegenspreken; als

het werkelijk zo is, feliciteer ik hen van harte en zou ik wensen dat het ook bij mij zo was. Toch heb ik enige ervaring met zulke zogenoemd volmaakte mensen, en ik heb opgemerkt dat zij doorgaans de meest prikkelbare, lichtgeraakte en gevoelige personen zijn die men kan ontmoeten. Sommigen van hen bleken zelfs zulke huichelachtige mensen te zijn, dat ik enigszins bevreesd ben geworden voor wie beweert geen onvolkomenheden meer te hebben. Wanneer ik hoor dat een broeder zegt al maandenlang zonder zonde te hebben geleefd, vraag ik mij onwillekeurig af of zijn verborgen zwakte misschien ligt in wellust, oneerlijkheid of dronkenschap. Eén ding weet ik zeker: ergens in het schip zit een lek.

De zonde die in het vlees op de loer ligt, verzwakt naarmate het heilige beginsel sterker wordt—waarover ik nog zal spreken. Die zonde mag nooit worden getolereerd of verontschuldigd; wij moeten haar bestrijden, haar overwinnen en uiteindelijk uitroeien, met wortel en tak. Toch is zij er, en daarom moet de jonge christen niet wankelen wanneer hij haar in zichzelf aantreft.

Wanneer wij wedergeboren worden, wordt in onze ziel het levende en onvergankelijke zaad van Gods Woord geplant, dat leeft en eeuwig blijft. Het is van goddelijke aard en kan niet zondigen, omdat het uit God geboren is. Het kent geen neiging tot zonde, maar richt al zijn verlangens op de hemel en op Christus. Het wijkt nooit af van zijn verheven roeping, maar verlangt voortdurend naar wat boven is. Het leeft in voortdurende en bittere vijandschap met de oude natuur, die het uiteindelijk zal vernietigen. Maar, zoals eerder gezegd, dat werk voltrekt zich niet in één ogenblik, zelfs niet door goddelijke kracht. Het is een strijd die, wanneer zij overwonnen lijkt, vaak opnieuw opblaait, want de verslagen vijand keert na vele veldslagen soms plotseling terug op het slagveld.

Ik wens dat iedere christen er ten volle van overtuigd is dat dit tweede beginsel in hem leeft. Het kan zwak zijn en soms worstelen om te overleven, maar het is er, mijn broeder. Als u in Jezus gelooft, bezit u dat leven dat de zonde verafschuwt en u tot inkeer brengt telkens wanneer u daarin bent gevallen.

Het is dat leven dat roept: “Abba, Vader” telkens wanneer het aan God denkt; het leven dat naar heiligheid verlangt en vreugde vindt in de wet van God. Dit nieuwe, uit God geboren beginsel gunt u geen rust wanneer u in zonde vervalt, en vindt zelf geen rust dan in de schoot van die God van wie het afkomstig is, en in de gelijkenis met Hem uit wie het is voortgekomen. Deze twee beginselen vormen samen de tweevoudige mens: het vlees en de geest, de wet van de zonde en de wet van de

Geest, het lichaam van de dood en de geest van het leven.

De tweede zaak die wij opmerken, is dat HET BESTAAN VAN DEZE TWEE NATUREN IN EEN CHRISTEN NOODZAKELIJKERWIJS STRIID MET ZICH MEEBRENGT, gelijk de Schrift zegt: *“In mijn leden zie ik een andere wet, die tegen de wet van mijn verstand strijd voert.”* In ons binnenste zal de leeuw niet nederliggen bij het lam; het vuur leeft niet in eendracht met het water; de dood zal geen gemeenschap hebben met het leven, noch Christus met Belial. De twee naturen zorgen voor een dagelijkse strijd.

Toch is het niet zeker dat elke jonge gelovige deze strijd van meet af aan kent. Vaak kan het leven van een christen in drie perioden onderscheiden worden: De eerste is een tijd van vertroosting, waarin de jonge gelovige zich verblijdt in de Heere, en zijn voornaamste bezigheid is om te zingen en te verkondigen wat God aan zijn ziel gedaan heeft. Hoe meer hiervan, hoe beter.

Daarna volgt vaak de fase van strijd. We zijn niet langer kinderen die thuis blijven, maar volwassen geworden, en daarom roept God ons om de strijd aan te gaan. Onder de oude wet werd een man, wanneer hij trouwde of een huis bouwde, een tijdlang vrijgesteld van militaire dienst; maar zodra die periode voorbij was, moest hij zijn plaats innemen in het leger. Zo is het ook met het kind van God: hij mag een tijdlang rusten, maar hij is uiteindelijk bestemd voor de strijd.

De periode van strijd wordt daarna, vooral op hogere leeftijd, vaak gevolgd door een derde fase: die van overdenking. In die tijd richt de gelovige zijn gedachten op de goedheid van de Heere in zijn leven en op al het goede dat Hem nog beloofd is. Dit is het land Beulah, dat John Bunyan beschrijft als gelegen aan de oever van de rivier, zo dicht bij de Hemelse Stad dat men de hemelse muziek aan de overkant kan horen, en wanneer de wind die kant op waait, de zoete geuren uit de tuinen van de gezegenden kan ruiken. Maar die fase ligt voor ons nog in de toekomst.

Mijn jonge vriend, zolang u nog zwak en teer bent aan het begin van uw geestelijke leven, zal de Heere u waarschijnlijk beschermen tegen vele verzoeking en tegen de opstanden van uw vlees. Maar de dag zal komen dat u uw harp moet neerleggen en uw zwaard opnemen, en dat de vreugde van uw geest plaats zal maken voor de pijn van de strijd. De zonde leeft immers in u, verborgen in de diepten van uw hart, al heeft zij zich nog niet op u gestort als een jonge leeuw op zijn prooi. Misschien hebt u gedacht: “Ik zal het beter doen dan mijn voorgangers; ik zal schitteren als een ware heilige.” Toch past het ons niet te vroeg te roemen. Laat hij die zijn wapenrusting aanlegt, niet

spreken alsof hij haar al heeft afgelegd. U zult de strijd ontmoeten, en daarom waarschuw ik u, opdat u, wanneer de rust overgaat in de worsteling, kunt zeggen: “Ik was voorbereid, want ik was ervoor gewaarschuwd.”

De reden voor die strijd is deze: de nieuwe natuur is in het hart gekomen om te regeren, maar de vleeselijke geest weigert zijn macht op te geven. Er is een nieuwe troon opgericht in het hart, en de oude vorst, nu onttroond en verjaagd, verschuilt zich in de diepten van ons wezen en zegt: “Ik zal mij niet onderwerpen. Waarom zou ik dat doen? Ooit was ik de koning van deze man, en nu wordt mij veracht en verborgen leven opgelegd. Ik zal mijn troon heroveren.”

Bunyan beschrijft dit prachtig in zijn werk *De Heilige Oorlog*. Nadat Diabolus zijn stad had verloren, bleven er in de hoeken en holen van die stad nog enkele van zijn onderdanen achter. Zij beraamden voortdurend plannen om de stad terug te winnen—door ’s nachts de poorten te openen voor hun oude koning, of door ontevredenheid te zaaien onder de burgers. Zo gaat het ook in ons innerlijk. De oude begeerten, die wij met moeite proberen te kruisigen, spannen samen om opnieuw de heerschappij te herwinnen.

Het vlees ligt op de loer. Wanneer u zich veilig en rustig waant, valt het u aan met verleidingen. En wanneer u juist in grote beproeving bent en wanhopig denkt onder te gaan, komt de duivel als een brullende leeuw op u af, in de hoop uw geloof te verslinden. Hij weet zijn tijd te kiezen, en het vlees weet wanneer het zich moet roeren—wanneer wij niet waakzaam zijn en de omstandigheden de zonde gunstig gezind lijken. Daarom kunnen wij nooit te waakzaam zijn.

Want zelfs wanneer wij menen het vlees tot zwijgen te hebben gebracht, breekt het plots zijn boeien en schiet het met dodelijke nauwkeurigheid zijn pijl in ons hart. U zei misschien: “Ik zal nooit meer boos worden,” maar juist toen u zichzelf prees om uw zachtmoedigheid, werd u onverwacht geprovoceerd en ontstak u in toorn. Of u zei: “Ik zal nooit meer ongeduldig zijn,” en toch vond u zich even later even vol gemor terug als ooit tevoren. Totdat het vlees in het graf ligt, zal de zonde niet dood zijn.

En laat mij u waarschuwen: ons vlees kan ons juist het meest schaden op momenten dat het geen enkel gevaar lijkt te vormen. Tijdens een oorlog werken de geniesoldaten en mijnwerkers vaak in stilte onder de stad. De verdedigers boven zeggen dan: “De vijand is zo stil; we horen geen kanonnen, er is geen aanval gaande. Wat kan hij ons nog doen?” Maar juist dan is de vijand het

gevaarlijkst, want in die stilte bereidt hij zijn mijnen voor, klaar om onverwacht en verwoestend toe te slaan.

Daarom zei een oud godgeleerde eens dat hij nooit zo bevreesd was voor de duivel als wanneer er geen duivel te bespeuren viel. Anders gezegd: wanneer Satan ons niet openlijk verleidt, is dat vaak de gevaarlijkste verleiding van allemaal. Want met rust gelaten worden leidt soms tot innerlijke bederf. De profeet klaagde: “Moab is vanaf zijn jeugd zonder zorgen geweest, en heeft als wijn op zijn droesem stilgelegen. Het is niet van het ene vat in het andere overgegoten.” Zo sprak hij over iemand die onder Gods ongenoegen stond. Stagnatie – geestelijke stilstand – behoort tot de ernstigste gevaren van ons geloofsleven; daarom zijn we nooit werkelijk veilig.

Zo, geliefde vrienden, heb ik u laten zien dat er in elke ware gelovige een innerlijke strijd woedt. En laat mij u feliciteren, als u die strijd kent. De goddelozen kennen die strijd niet: zij zondigen met genoegen. Maar waar strijd is, daar is genade. Wij zondigen, ja, maar wij haten de zonde; wij vallen er soms in, maar wij verafschuwen haar en vechten ertegen. Elk waar kind van God kan zeggen dat er niets is wat hij zozeer vreest als zijn God te bedroeven. Was u dood in zonde, dan zou u geen strijd gevoeld hebben. Maar juist dat innerlijke verdriet, die diepe smart, dat zuchten en roepen: “Ik ellendig mens, wie zal mij verlossen uit het lichaam van deze dood?” – dat alles bewijst dat er geestelijk leven in u is.

Hoewel ik met u meeleef in uw smart, feliciteer ik u dat u haar voelt; want dit is het duidelijke teken van een levend kind van God. Vergeet niet: in de vernieuwde mens werken twee tegengestelde krachten, en hun strijd duurt een leven lang. En soms brengt die strijd ons in gevangenschap. Let op wat Paulus zegt: “Maar in mijn leden zie ik een andere wet, die tegen de wet van mijn verstand strijd voert en mij tot gevangene maakt van de wet van de zonde, die in mijn leden is.”

Wat betekent dat? Het betekent dit: als u zondigt, zal die zonde voor u geen genot, maar gevangenschap zijn – als u werkelijk een kind van God bent. De wereldling vindt genoegen in zijn zonde; de gelovige niet. Voor hem is elke val alsof hij in ketenen ligt, opgesloten in een donkere kerker.

Maar kan de oude natuur dan zo'n macht over christenen hebben? Ja, op deze wijze. Velen van Gods kinderen ervaren gevangenschap eenvoudig omdat hun oude natuur nog in hen opkomt. Stel dat zij door die natuur tot zonde worden verleid: zij haten de zonde, verafschuwen haar en verachten

zichzelf omdat zij er vatbaar voor blijken te zijn. Alleen al het gevoel dat zulke gedachten in hen opkomen, wordt voor hun vernieuwde geest tot een zware last.

Zij vallen er niet in; zij schudden de slang hopelijk van zich af, maar voelen nog het koude slijm dat zij achterliet op hun ziel. Weet u wat het is om plotseling een sterke aandrang tot iets kwaads te voelen, terwijl u juist die gedachte haat? Uw vernieuwde geest roept uit: “Hoe zou ik dan dit grote kwaad kunnen doen en zondigen tegen God?” En toch fluistert het vlees: “Doe het, doe het – het zal zoet zijn.” Met uw hele ziel verzet u zich, het koude zweet breekt u uit, u bidt en worstelt, maar de gevangenschap van uw ziel is zwaar terwijl de verzoeking voortduurt – en zelfs nog daarna.

Dan zegt u bij uzelf: “Heb ik met de verleiding gespeeld? Zou het aas zo aantrekkelijk zijn geweest als mijn hart er helemaal vreemd aan was gebleven?” U berispt uzelf, veroordeelt uw eigen hart, en zegt: “Hoewel ik de zonde niet heb begaan, was er toch een verlangen in mij.” Anderen zouden u prijzen om uw zelfbeheersing, maar u zelf voelt berouw – enkel omdat de neiging er was. Dat is de gevangenschap van een heilige ziel.

Er is een groot verschil in wat bezoedeld wordt. Een druppel inkt op een zwarte jas valt nauwelijks op, maar diezelfde druppel op een witte zakdoek is direct zichtbaar. Zo is het ook met de oude en de nieuwe natuur. De oude natuur is donker en vertoont geen vlek, maar één spoor van verleiding dat het zuivere linnen van het nieuwe leven raakt, verontrust het kind van God diep. Hij ziet het, hij verafschuwt het, en roept tot de Heere om reiniging. Alleen al het voorbijgaan van verleiding kan de vernieuwde ziel het gevoel geven alsof zij gevangen zit.

Eens stond ik in Rome en zag een prachtige afbeelding van een oude tempel en straat. Nooit had ik zo’n zuiver beeld gezien – en toch liep dwars over het midden het spoor van een kar en een muilezel. De kunstenaar had zijn uiterste best gedaan om het te vermijden, maar het was er. Het bedierf het werk niet volkomen, maar het nam er wel iets van weg. Zo gaat het in ons hart: juist wanneer het het meest door Gods beeld getekend is, loopt er soms opeens een lelijk spoor van verleiding doorheen.

Een oppervlakkige toeschouwer ziet het misschien niet, maar de ware kunstenaar merkt het onmiddellijk en lijdt eronder. Zo is het ook met de ziel die de heiligheid liefheeft: wat de wereld als iets onbeduidends beschouwt, is voor hem een diepe smart. Juist daarom voelt hij zich als gevangen – niet omdat hij in de zonde volhardt, maar omdat hij beseft hoe kwetsbaar hij is voor haar

nabijheid.

Soms bestaat de gevangenschap van een christen in het verlies van zijn vreugde door de opstand van het vlees. Ik spreek over iets wat velen van Gods kinderen zullen herkennen. U verheugt zich in de Heere, u jubelt in Zijn Naam, en dan — na verloop van tijd — roert zich een verdorven neiging in u. “Zij zal niet opkomen,” zegt u, en u tracht haar te onderdrukken. Maar zij verzet zich, en u strijdt terug, en tijdens die strijd lijkt het alsof de vreugde des Heeren, die uw kracht was, van u is geweken.

Het besef dat de melaatsheid nog woont in het huis van leem waarin u leeft, verschrikt u. U wilt haar uit de muren wegbranden, desnoods het hele huis tot stof zien vergaan, liever dan te wonen waar het kwaad u zo gemakkelijk kan bereiken. Dat besef van aangeboren zonde werpt een schaduw over uw blijdschap. U wilt de lof van God zingen, maar juist dan komt de verleiding, en uw loflied verstomt in een strijdkreet. Het is tijd om te bidden, en u neemt een nederige houding aan, maar uw gedachten dwalen weg onder de kracht van het vlees.

Onze gedachten lijken soms op een kudde losgeslagen veulens, die ongetemd over de velden van de ziel heenrennen. In heilige overdenking probeert u uw gedachten te richten op één onderwerp, maar ze laten zich niet vangen. Misschien klopt er iemand op de deur, een kind begint te huilen, of een muzikant speelt onder uw raam — hoe kunt u zo mediteren? Alles lijkt zich tegen u te keren. Kleine gebeurtenissen die voor anderen onbetekenend zijn, kunnen uw geest diep verontrusten; waar anderen glimlachen, huilt u. Want het vlees grijpt elke gelegenheid aan om uw gemeenschap met de Heere te verstoren. Door onze vreugde weg te nemen en onze omgang met God te belemmeren, voert de oude natuur ons dikwijls weer in gevangenschap.

Maar, broeders, dat is niet alles. Want niet altijd blijven wij bewaard voor daadwerkelijke zonde. In momenten van zwakte doen wij dingen die wij later betreuren, en spreken wij woorden die wij graag zouden herroepen. De geest is wel gewillig, maar het vlees is zwak; en het gevolg is dat het kind van God zich gebonden voelt. Hij heeft geluisterd naar de verraderlijke vleierijen van het vlees, en nu zijn zijn lokken afgeknipt — zoals bij Simson. Hij wil opstaan en de boeien van zich schudden, zoals hij vroeger deed, maar zie, de Filistijnen zijn over hem gekomen; zijn God is geweken, en het zal een genade zijn als hij zijn ogen niet verliest en als een slaaf bij de molen moet malen.

O, hoe nodig is het dat wij waken, dat wij onze ogen op de Sterke richten, om kracht uit Hem te

ontvangen. Want deze oude natuur in ons is nog altijd levend en vijandig, en zal, waar zij de kans krijgt, ons in gevangenschap brengen — en ons daar vasthouden.

Laat mij afsluiten met deze overweging: juist deze strijd, en die momenten waarop het vlees de overhand lijkt te krijgen, brengen ons ertoe onze ogen te richten op Christus als onze enige Overwinnaar. De apostel roept uit: “Wie zal mij verlossen uit het lichaam van deze dood?” en geeft meteen het antwoord: “Ik dank God, door Jezus Christus, onze Heere.”

Broeders en zusters, ik ben ervan overtuigd: er is geen plaats zo veilig, geen plaats zo passend en gezegend voor een mens als die van de zondaar aan de voet van het kruis. Ik heb veel gelezen over volmaaktheid in het vlees, en ik heb geprobeerd haar te bereiken. Ik heb geprobeerd te bidden op de wijze waarvan ik dacht dat een volmaakt mens dat zou doen — maar voor mij bleek die theorie krachteloos.

Want toen ik op die manier naar de tempel ging om te bidden, stond er naast mij een Farizeeër; en in de verte zag ik een arme zondaar, die op zijn borst sloeg en bad: “God, wees mij, de zondaar, genadig.” En zie, hij ging gerechtvaardigd naar huis — en ik, die daar stond, voelde jaloersheid opkomen in mijn hart. Ik kon het niet verdragen. Daarom keerde ik terug naar mijn oude plaats naast hem, sloeg op mijn borst, en riep opnieuw: “God, wees mij, de zondaar, genadig.”

Toen, ja toen, voelde mijn ziel rust. En ik keerde huiswaarts, gerechtvaardigd, en verheugde mij opnieuw in de Heere, mijn Verlosser.

Geliefden, wanneer de duivel mij aanvalt met de vraag of ik wel werkelijk een kind van God ben, ben ik gestopt met proberen mezelf gelijk te bewijzen. Ook probeer ik dan niet mijn vroegere ervaringen als bewijs aan te voeren dat ik in een staat van genade leef. Want die oude, sluwe aanklager kent mijn zwakheden beter dan ikzelf, en hij weet altijd meer tegen mij in te brengen dan ik voor mijzelf kan pleiten.

Daarom heb ik één vaste gewoonte: ik antwoord hem eenvoudigweg dit — “Als ik geen heilige ben, dan ben ik in elk geval een zondaar. En Jezus is gekomen om zondaars te redden; daarom zal ik tot Christus gaan en opnieuw naar Hem opzien.” En weet u, daar heeft de duivel geen enkel antwoord op.

U die al lang met de Heere leeft — en ik spreek tot hen die Hem misschien al vijftig jaar kennen — u

weet dat er momenten zijn waarop geen enkel teken, geen herinnering, geen ervaring u nog troost kan geven. In zulke tijden is het alleen wijs om opnieuw te doen wat wij aan het begin deden: ons vertrouwen stellen op Jezus alleen. Keer terug naar waar het begon, naar de voet van het kruis, met die oude, heilige belijdenis in uw hart:

“Nothing in my hand I bring;
Simply to thy cross I cling.”

Dat is de weg om de zonde te overwinnen, en ook om de wanhoop te verslaan. Want zodra het geloof in Jezus opnieuw ontwaakt in uw ziel, wordt u sterk om te strijden tegen uw verdorvenheid. Dan zult u de overwinning behalen — een overwinning die u nooit zult kennen als u toelaat dat uw worsteling met de zonde u van uw Verlosser verwijdert.

Laten wij daarom onze toevlucht nemen tot Christus, die ons de overwinning schenkt, en laten wij, hoe langer wij leven, Hem des te meer loven.

Jonge christen, u weet nog niet hoe dierbaar uw Verlosser werkelijk is. U weet dat u Hem hebt gevonden, maar Hij is een veel dierbaarder Christus dan u beseft. U was naakt, en Hij heeft u bekleed — ja, met de wapenrusting die de vurige pijlen van de vijand afweert. U had honger, en Hij heeft u gevoed — niet met brood dat vergaat, maar met het onsterfelijke brood dat het goddelijke leven in uw ziel voedt. U hebt vrede ontvangen en bent daar dankbaar voor — maar weet, het is een vrede die alle verstand te boven gaat, een vrede die uw hart en gedachten zal bewaren.

U zegt dat het heerlijk is om de Heere nabij te weten, en dat is waar. Maar hoe veel heerlijker zal het zijn om Zijn nabijheid te ervaren wanneer u door het vuur gaat en toch niet wordt verteerd, wanneer u door het water gaat en niet verdrinkt, wanneer u de laatste strijd tegemoetgaat zonder vrees.

O geliefden, misschien zullen we gaandeweg meer ontdekken van onze eigen zwakheid – en dat zal zeker zo zijn – maar tegelijk zullen we ook steeds meer leren kennen van de algenoegzame volheid van Christus. De stormen van het leven kunnen soms hevig tekeergaan, maar juist dan zal des te duidelijker blijken hoe groot de macht van onze Stuurman is.

Het schip mag heen en weer slingeren, zijn balken mogen kraken en zijn kiel bedreigd worden, maar:

“He will preserve it, he doth steer
Even when the bark seems most to reel.
Storms are the triumph of his art.”

Hij zal Zijn volk veilig leiden door de woeste wildernis en door het land van grote droogte. Wees daarom niet bevreesd, u die aan de goddelijke pelgrimstocht bent begonnen, want de vurige wolkkolom van Zijn aanwezigheid zal u begeleiden. Ja, er zijn draken op uw pad, maar met het zwaard van de Geest zult u de vijand treffen – zoals hij eens werd verwond bij de Rode Zee. Er zal strijd zijn, zelfs tegen de dood zelf, maar Christus is gestorven, en daarom zult ook u over het graf zegevieren.

Verwacht dus strijd, en wees niet verbaasd wanneer zij komt. Verwacht ze, maar verwacht ook de overwinning, en verheug u reeds in haar vooruitzicht. Want zo zeker als de Heere u geroepen heeft tot deze hemelse strijd, even zeker zal Hij u erdoorheen dragen.

Aan de overzijde van de Jordaan zult u zingen voor Hem die u heeft liefgehad en u van uw zonden heeft gewassen in Zijn bloed. In de haven van de gezegenden, in het land van het hiernamaals, in het huis van de heiligen waar de vermoeiden rust vinden, zult u de hoge lof van God en het Lam zingen.

Ik zou wensen dat deze woorden op ieder van u van toepassing waren. Toch vrees ik dat dit niet zo is. Maar ik bid dat zij die geen innerlijke strijd kennen, die strijd mogen leren kennen. Moge God u wekken, zodat u niet in vrede met de zonde blijft liggen – want vrede met de zonde is niets anders dan een bedwelmende slaap richting de hel. Moge de Heere u op ditzelfde uur wakker schudden, opdat u tot Christus vlucht voor genade, en er vreugde zal zijn in Zijn tegenwoordigheid.

Amen.

